

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219010724
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Deák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6219010724.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Deáka a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a Mgr. Jána Bednára., o odvolaniach obžalovaných C. K. a Q. K. proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/82/2019 zo dňa 09.03.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/82/2019 zo dňa 09.03.2020 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obidvoch obžalovaných.

Krajský súd rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o d s u d z u j e:

Obžalovaného C. K., nar. XX.XX.XXXX podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného C. K. pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaného Q. K., nar. XX.XX.XXXX podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2, § 39 ods. 1, 3 písm. e) Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného Q. K. pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Výrok o náhrade škody zostáva zrušením nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 3T/82/2019 zo dňa 09.03.2020 bol obžalovaný C. K. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d), j) Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. a zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c) Tr. zák.

Obžalovaný Q. K. bol uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d), j) Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. a z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 17. 05. 2019 v presne nezistenom čase okolo 16.00 h C. K., nar. XX. XX. XXXX, po tom, ako bol po verbálnej a fyzickej potýčke v byte č. XX na F. poschodí bytového domu vo M. K., na ul. D. XXX/X C. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXX/X, M. K., ktorá byt obýva spolu s Q. K. a ôsmymi deťmi, aj so svojim bratom Q. K. vykázaný a vytlačený z bytu č. XX, na prahu bytu C. K., nar. XX. XX. XXXX strhol na zem a viackrát jej kopol do pravej dolnej končatiny, následkom čoho poškodenej spôsobil osterochondrálnu zlomeninu jabĺčka pravého kolena a roztrhnutie vnútorného bočného väzu pravého kolena s dobou liečby a PN 3 mesiace, na čo spolu s Q. K., nar. XX. XX. XXXX proti vôli C. K., ktorá stála vo dverách bytu, opakovane vstúpili do jej bytu, kde sa bili s Q. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXX/X, M. K. a s T. K., nar. XX. XX. XXXX, pričom po tom, ako sa poškodená C. K., nar. XX. XX. XXXX vrátila dňa 17. 05. 2019 z nemocnice z ošetrenia, v presne nezistenom čase po 19.00 h prišli C. K. a Q. K. znova pred byt č. XX na ulici D. XXX/X vo M. K., kde sa obaja pred dverami bytu č. XX C. K. vyhrážali, že ich rozkopú a zabijú keď ich udajú na políciu, pričom Q. K. dňa 28. 05. 2019 v presne nezistenom čase od dverí bytu C. K. slovne nútil pod vyhrážkami a hrozbami zabíjania, aby neoznačila ako útočníka jeho brata, ale jeho, s tým, že ak tak nespraví, tak ju bude biť, kým neskape.

Boli za to odsúdení:

Obžalovaný C. K. podľa § 189 ods. 2, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. zák. mu bola uložená aj povinnosť nahradiť poškodenému Union zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 1.307,41 Eur.

Obžalovaný Q. K. bol odsúdený podľa § 189 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní v zákonnej lehote odvolania, ktorá prostredníctvom obhajcu aj písomne zdôvodnili.

V písomne zdôvodnenom odvolaní uviedli, že trestné konanie je vedené voči nim neoprávnene a nezákonne. Skutku, ktorý je im kladený za vinu, sa nedopustili. Poukazujú na nesprávnosť právnej vety vo výroku na druhej strane rozsudku vo vzťahu k § 189 Tr. zák. Považujú to za písársku chybu. Čo sa týka prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., uvádza obžalovaný C. K. vo vzťahu k zraneniu poškodenej, že je mu ľúto, ale zranenie poškodenej nespôsobil úmyselne. V prípravnom konaní priznal, že poškodenej nechtiac mohol skočiť na nohu, ale znalec túto teóriu nepotvrdil bez dôvodných pochybností. Znalec ustálil, že k zraneniu jabĺčka pravého kolena došlo zrejme pádom na koleno. Mechanizmus kopnutia ako uvádzala poškodená nezodpovedal podľa znalca zraneniu. Ani poškodená si všetko nepamätala, lebo všetci boli pod vplyvom alkoholu.

Čo sa týka trestného činu výtržníctva, obžalovaný C. K. uvádza, že zo skutku nie je zrejmé, čoho sa týka. Podľa neho je možné sa domnievať, že sa jedná o napadnutie poškodenej. Vo vzťahu k prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa obžalovaných aj v tomto prípade skutková veta je nejasná, keď zo skutkovej vety vyplýva, že mali byť vytláčaní z bytu, keď C. K. mal strhnúť poškodenú na zem a potom ju kopať a proti vôli poškodenej vstúpili do bytu, kde sa mali biť s Q. K.. Poškodená uvádzala, že dvere neotvorili násilím. Poškodená uvádzala, že bitka bola na chodbe, neskôr tvrdila, že bitka bola v byte resp. na chodbe.

K zločinu vydierania, ktorý je obžalovaným kladený za vinu uvádzajú, že nie je známe, odkiaľ súd čerpal verziu uvedenú v skutkovej vete. Poukazujú v tomto smere na nesúrodé výpovede poškodenej a tiež na výpovede T. K., ktorý i keď bol v byte poškodenej, nijaké vyhrážky nepočul.

V konečnom dôsledku napádajú aj tresty, ktoré považujú za neprimerane prísne. Trest by mal byť primeraný k závažnosti trestnej činnosti, nesmie byť mechanický bez zváženía všetkých okolností a pomerov páchatela. V tejto súvislosti poukazujú na ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., ktorý umožňuje nepoužiť vymedzené okolnosti, ktoré umožňujú zvýšiť spodnú hranicu trestnej sadzby. Navrhli zrušiť rozsudok okresného súdu a oslobodiť ich spod obžaloby, alternatívne na verejnom zasadnutí o odvolaní navrhli zrušiť vec a vrátiť ju okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných sčasti, najmä čo sa týka trestu možno akceptovať.

Okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel k správnym skutkovým záverom a následne aj zodpovedajúcim záverom právnym.

Je faktom, že právna veta vo vzťahu k trestnému činu vydierania u obžalovaného C. K. je zmätočná vzhľadom k tomu, že na hlavnom pojednávaní bola vyhlásená správne. Túto nesprávnosť bude potrebné opraviť. Čo sa týka samotného skutku, ten sa odohral tak, že v byte, ktorý obýva poškodená C. K., jej druh Q. K. a bol tam prítomný aj brat poškodenej T. K., bolo posedenie spojené s požívaním alkoholu. Do bytu poškodenej boli pozvaní aj bratia C. a Q. K.. Keď spoločnosť bola už výrazne pod vplyvom alkoholu, dostali sa do sporu obžalovaní s T. K.. Konflikt sa presunul až do chodby obytného domu, poškodená sa konfliktu snažila zabrániť, vykázala bratov C. a Q. K. z bytu a postavila sa do dverí v snahe zabrániť v ďalšom konflikte. Cez ňu sa snažili dostať obžalovaní do bytu, aby pokračovali v bitke. Obžalovaný C. K. zhodil poškodenú na zem, kde ako v prípravnom konaní uvádzal, jej mohol skočiť aj na nohu, neskôr pripustil, že ju mohol kopnúť do nohy. Poškodená pocítila bolesť, následne boli privolaní policajti. Príbuzní obžalovaných týchto odviekli. Poškodená bola na lekárskom ošetrení, avšak nechcela sa podrobiť lekárskej úkone a odišla domov. Neskôr, keď ju začala noha výrazne bolieť, opäť navštívila zdravotnícke zariadenie, kde bolo lekársky zistené, že u poškodenej došlo k zlomenine jabĺčka pravého kolena a roztrhnutiu vnútorného bočného väzu pravého kolena. Zranenie si neskôr vyžiadalo 3-mesačnú liečbu. Po návrate sa jej obžalovaní vyhrážali ujmu na zdraví alebo iným ublížením, ak vec oznámi polícii. S odstupom niekoľkých dní sa jej opätovne vyhrážal obžalovaný Q. K. s tým, že jej ublíži, ak polícii uvedie, že zranenie jej spôsobil brat C., ale má povedať, že jej to spôsobil on. Medzičasom prišla za poškodenou matka obžalovaných N. K., tá konflikt nevidela, ale prišla za poškodenou a ponúkla jej 100,- Eur, ak neoznámi, že jej syn C. K. jej spôsobil zranenie. Poškodená však zhruba po dvoch týždňoch od konfliktu urobila na polícii trestné oznámenie. Obžalovaní pripustili, že poškodená ich po tom, čo sa dostali do konfliktu s T. K., vykázala z bytu a snažila sa im brániť vstupe do bytu. Oni v bitke chceli pokračovať, preto vstúpili do bytu tak, že obžalovaný C. K. zhodil poškodenú C. K. na zem. V prípravnom konaní pripustil, že jej mohol skočiť na nohu, na hlavnom pojednávaní to vylúčil a priznal, že poškodenú mohol len kopnúť do nohy. Zmenu výpovede tento obžalovaný zdôvodnil tým, že bol k výpovedi nútený vyšetrovateľom, čo však možno vylúčiť, lebo pri výsluchu bola i obhajkyňa obžalovaných. Obžalovaného C. K. vo vzťahu k zraneniu usvedčovala poškodená a svedok Q. K. - druh poškodenej. Tieto výpovede neboli vždy presné, pretože účastníci konfliktu si všetko dobre nepamätali, lebo boli pod vplyvom alkoholu.

Obžalovaní popreli, že by sa následne vyhrážali poškodenej násilím a ujmu na zdraví, ak oznámi polícii, že bola zranená. Obžalovaný Q. K. tak urobil opakovane. Krajský súd tvrdeniu obžalovaných neuveril, lebo boli usvedčovaní výpoveďami poškodenej C. K. a Q. K.. Výpoveďami poškodenej a svedka nasvedčuje aj postup svedkyne N. K. - matky obžalovaných, ktorá bola za poškodenou, ktorej dohovárala, aby jej syna neoznamovala na políciu a ponúkla jej za to i finančné odškodnenie. Správne si preto počínal okresný súd, keď uznal obžalovaného C. K. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., pretože inému ublížil na zdraví a z nedbanlivosti uvedeným činom spôsobil ťažkú ujmu na zdraví.

Obžalovaný C. K. tým, že napadol na chodbe obytného domu poškodenú, dopustil sa aj trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného.

Obžalovaní napriek tomu, že poškodená ich vykázala z bytu a bránila im v následnom vstupe do neho, sa do bytu dostali tak, že obžalovaný C. K. zhodil poškodenú na zem a potom útočili na Q. K. a T. K.. Obžalovaní sa tak dopustili prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d), j) Tr. zák., pretože neoprávnene vnikli do bytu iného, čin spáchali závažnejším spôsobom konania násilím a na viacerých osobách. Tento prečin spáchali v spolupáchateľstve.

Obžalovaní tým, že sa poškodenej snažili zabrániť, aby neoznamovala polícii ujmu na zdraví a ostatné ataky, tak sa jej vyhrážali, že ak to urobí, tak ju zbijú alebo jej inak ublížia, dopustili sa aj zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c) Tr. zák., pretože iného hrozbou násilia nútili, aby niečo opomenul a čin spáchali z osobitného motívu - teda v úmysle zatajiť iný trestný čin (teda ujmu na zdraví a vniknutie do bytu).

Obžalovaní sa teda dopustili viacerých trestných činov, z ktorých bol jeden zločinom (zločin vydierania) a tohto konania sa nedopustili v jednočinnom súbehu. Obžalovaným bol preto ukladaný úhrnný trest (nesprávne podľa § 41 ods. 1 Tr. zák.). Trest bol ukladaný v zmysle najprísnejšieho ustanovenia za zbiehajúce sa trestné činy. Najprísnejším bol zločin vydierania podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., kde bolo možné obžalovaným uložiť trest odňatia slobody na 4 roky až 10 rokov.

Okresný súd pri obžalovanom C. K. zvyšoval spodnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. o jednu tretinu rozdielu medzi spodnou a vrchnou hranicou trestnej sadzby, keďže u tohto prevažovali priťažujúce okolnosti a okresný súd uložil C. K. trest odňatia slobody na 6 rokov.

Tento trest krajský súd vzhľadom na okolnosti prípadu, keď obžalovaní boli prizvaní na požívanie alkoholu a potom keď sa spoločnosť opila a jedna z osôb mimo obžalovaných vyvolala konflikt, sa do tohto konfliktu zapojili, považuje za neprimerane vysoký.

Navyše správne poukázala obhajoba na ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., v zmysle ktorého sa ustanovenie o zvyšovaní spodnej hranice trestnej sadzby nepoužije, ak sa ukladá zvýšený úhrnný trest. V tomto prípade sa mohol ukladať zvýšený trest v rozmedzí 4 roky až 13 rokov a 4 mesiace, lebo v prípade súbehu trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu.

Krajský súd preto po zrušení výroku o treste u obžalovaného C. K. uložil tomuto trest na spodnej hranici najprísnejšieho ustanovenia za zbiehajúce sa trestné činy vo výmere 4 rokov. Pre výkon trestu odňatia slobody zaradil tohto obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v roku 2018 bol vo výkone trestu odňatia slobody.

Obžalovanému Q. K. uložil okresný súd pri rovnosti priťažujúcich a poľahčujúcich okolností trest odňatia slobody na 4 roky. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný v minulosti nebol nikdy súdne trestaný, do konfliktu nezasahoval tak intenzívne ako jeho brat, krajský súd tento trest považoval za neprimerane prísny. Po použití zmierňovacieho ustanovenia preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody na 30 mesiacov. Keďže tento obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil ho pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd nepochybil, keď zaviazal obžalovaného C. K. nahradiť škodu zdravotnej poisťovni Union v súvislosti so zdravotným ošetrovaním poškodenej C. K.. Tento výrok preto zostal zrušením nedotknutý.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.